

Izhaja

vsak četrtek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7. Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankovani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasiilo koroških Slovencev

Velja

za Avstro-Ogrsko . . . K 6.—
» Nemčijo . . . » 7-50
» ostalo inozemstvo . . » 9.—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej. Posamezna številka velja 16 h.

Za oglašila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 20 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravništvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista „Mir“ v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26. Poštnohranišnični račun št. 96.232.

Leto XXXVII.

Celovec, 19. julija 1918.

Št. 29.

Kakor nekdanj . . .

Zagrebski „Glas S. H. S.“ je meseca sušca objavil sledečo sliko iz žalostne zgodovine severnih Slovanov:

Med Labo, Odrom in Krkonoši so bili severni Slovani, srečen in močan narod. Nepregledne črede njihove so se pasle v senci brezmejnih pragozdov, a v ponosni hram njihovega poganškega božanstva Svantovida v Arkoni so prinašali bogate darove in se prišli klanjat celó mogočni vladarji Frankov, Nemcev in Dancev; pokloni so bili namenjeni belcu, na katerem je jahal slovenski poganški bog. Pa zloba in zavist sta prevladala v srcih lakomnih sosedov, ki so se odločili, da osvoje te cvetoče države in njihove prebivalce iztrebijo. Toda to delo ni bilo lahko, ker so bili Ljutiči na glasu kot vitezi, a Bodriči in Srbi (polabsko slovansko pleme) junaki.

Ko so Nemci spoznali, da ne pojde s silo, so udarili drugo pot in se trudili, da zanesejo med rodne brate spor (prepir) — pa so hujskali Bodriče na Ljutiče, a Ljutiče na Bodriče in na Srbe, govoreči jim, da niso med sabo bratje, ampak da so drugi drugemu sovražniki, ki da jim hočejo uskrasti tudi materni jezik in vsiliti jim svoje ime ter ugrabiti jim zemljo.

In brat je postal bratu nebrat.

Nemci so ukrotili Ljutiče samo s pomočjo Bodričev. Bodričem so pustili Nemci nekaj časa domače poglavarje, zato pa so jim naložili dan (davek), da jim kmalu nato ubijejo tudi domače poglavarje. Srbi so že prej, za Konrada II, izgubili svojo samostojnost. Albert s priimkom Medved je osvojil Branibor in pokoril Ljutiče, a saški vojvoda Henrik Lev je premagal Bodriče.

In v temo zgodovinske pozabljenosti so utonili narodi, utonile države, utonili jeziki, ki so se glasili od Krkonošev do Rujane in do Baltskega morja.

Od vsega tega je danes ostalo do 160.000 Lužičanov (lužičkih Srbov), vse drugo se je izgubilo v Nemcih . . . Izginila je država, izginila moč, izginilo blago, izginil narod, a ostal je samo spomin!

In danes? Kakor nekdanj! Nemec nam je vzela samostojnost, ki leži pokopana na Gospodskem polju. Zatrete nas pa le ni mogel. Slovence je v državi razdelil na pet dežel in potegnil vrhtega s pomočjo Mažarov državno mejo med nami ter Hrvati in Srbi, ki žive v naši monarhiji. Toda Jugoslavlani smo izredno žilavi. Da nas zató, je bilo treba razpaliti sovraštvo med nami samimi. Na Hrvatskem so hujskali Hrvate nad Srbe, Srbe nad Hrvate; ogrska vlada je s pomočjo dunajskih Nemcev (krščanskih socialcev) dobila záse na Hrvatskem stranko Frankovcev, imenovano po njihovem rajnem voditelju dr. Franku, da se zaganjajo proti Srbom in Slovincem; na Kranjskem pa opravlja to vladno nalogo peščica ljudi, ki ima slučajno moč v rokah in ki bo po vojni izginila, kakor vrgredni sneg pod solncem. Za dr. Šusteršiča in njegove priganjače ima vlada vse na razpolago. Na Koroškem in Štajerskem je pa vlada s pomočjo nemških strank vzgajala renegate (narodne odpadnike) med Slovenci, da so za malenkostne dobrote izdajali slovensko domovino in z nami vred ostajali sužnji tujcev na domačih tleh.

Zgodovina uči: Kakor nekdanj! Ker nam tujec ni kos, naj se podavimo sami. Vse take narodne izdajalce je treba razkrinkati, pokazati jih v pravi luči, da jih ves narod spozna; narod se jih mora čimprej otresti, ker čim dalje gospodarijo in rujejo, tem večjo škodo naredé narodu; ker vsak njihov pristaš ni izdajalec slovenskega naroda, premnogi od njih so samo zapeljani, ker so nevedni, nepoučeni!

Vlada ni mogla zatrete deklaracijskega gibanja in ga ne bo mogla. Dobila je pa pomočnika v pristaših dr. Šusteršiča, ki so se delali,

kakor da so najboljši Jugoslavlani in najodločnejši deklaristi.

Frankovci so bili proglasili Slovence za „balast“, neljub tovor, ki samo teži in ovira in ki se ga je treba iznebiti. Nekaj takega so storile sedaj dr. Šusteršičeve „Novice“ glede ostalih Jugoslavlancev.

1. številka „Novic“ (kdo neki jih plačuje!?) pravi, da je bila deklaracija samo „dobra politična poteza“, ki je obrnila pozornost na razmere na jugu; zdaj pa da bi se dali nekako „zglihati“ za „Združeno Slovenijo“, Jugoslavijo da naj bi prepuštili Hrvatom in Srbom. Ne pozabimo, da je program vlade in Nemcev, dati Hrvatom in Srbom Jugoslavijo, Slovence pa same in ločene od drugih Jugoslavlancev vreči v žrelo Nemcev, da jih prekosleje pohrustajo s kostmi in kožo ter da zasedejo lepe slovenske zemlje do Jadranskega morja. Kdor je zoper našo majniško deklaracijo, ta obsoja Slovence na smrt!

Dr. Lampé, namestnik deželnega glavarja kranjskega, je iztuhtal nov napad na deklaracijo s svojo okrožnico na kranjske občine. Kdo se je med Slovenci brigal za dr. Trumbiča, ki je menda že v začetku vojske zbežal iz države? Kdo se je zmenil za letake z njegovim podpisom, ki so jih metali nad Ljubljano laški letalci? Trumbičev program ni bil nikdar naš program; naš program je naša deklaracija z dne 30. majnika 1917. Kdo od nas se ji je odrekel? Dr. Šusteršičevo glasilo „Novice“ in nobena druga stranka na Slovenskem. Ako je treba torej komu kake izjave, je potrebna za dr. Šusteršiča in njegove pristaše, ne pa za kranjske občine, ki so se vse izjavile za majniško deklaracijo, za Jugoslavijo pod habsburškim žezlom! Vemo! Namen dr. Lampetov je bil le, zadati s svojim pozivom udarec naši deklaraciji! Vladna usluga! Zato v svoj poziv na predlog dež. odbornika dr. Trillerja, pristaša Jugoslovanske demokratične stranke, ni hotel svojemu predlogu dodati izjave za majniško deklaracijo z izgovorom, da bi zanje ne bil — Nemeček grof Barbo! Razen par izjem kranjske občine niso šle na Lampetov vladni lim, marveč so se iznova izjavile za deklaracijo, povdarjajoč, da za Trumbičev program itak nikdar niso bile, in pozivljajoč deželni odbor kranjski, da se vendar tudi že on izjavi za majniško deklaracijo.

Hkrati pa se pošiljajo iz Ljubljane v „Reichspost“ lažnjivi in zaviti dopisi, ki jih ponatiskuje drugi nemški listi, s posebno slastjo „Kärnt. Tagblatt“, ki zaman ubija jugoslovanskega zmaja — deklaracijo.

Kakor nekdanj . . . Razlika je le ta, da se je Nemcem pri severnih Slovanih nakana posrečila, ker Slovani tedaj še niso bili kulturni narod, kakršnega vsi taki, pravzaprav nerodni poizkusi ne bodo omajali! Seidlerjeva ofenziva s takimi dežertjerji ni in ne bo uspela!

Politični pregled.

Večina proti Seidlerju.

Kar je vlada dr. pl. Seidlerja zadnje 4 mesece sejala, to žanje. Udala se je najhujšim pangermanskim kričaćem, poslala Linhartovo deputacijo pred cesarja, hotela Slovence potisniti ob zid, uvedla je za slovanske časopise absolutistično cenzuro; sedaj pa stopa pred državni zbor in prosjači za zaupanje s tem, da bi parlament glasoval za njen proračun in vojne kredite. Da Jugoslavlani in Čehi pod nobenim pogojem taki vladi ne bi mogli z glasovanjem za proračun izreči zaupanja, je po vseh dogodkih jasno. Ne samo, da vlada ni popravila niti ene Slovanom storjene krivice, ampak pod Seidlerjevo vlado so se začela zoper Čehe in Slovence nova preganjanja. Čehi in Jugoslavlani so ga v terek v zbornici po tem tudi sprejeli z vzkliki: „To je ministrski predsednik od milosti zlodeja. Ven ž njim!“

Nato je pl. Seidler poročal o znanji politiki, o prehrani, naznanil, da se bodo razne centrale podržavile; nato je prešel na notranjo politiko in je še hvalil svoj nemški kurz. Nemci so mu živahno ploskali. Za njim je govoril češki socialist Tusar, ki je obrekovanja cesarske družine označil kot nesramna. Gre pri tem samo za grdo hujskarijo, katere namen je, napraviti Avstrijo za čisto nemško kolonijo. Vojska se bo končala, je dejal, z ustanovitvijo češke države in zmago demokratičnih načel.

Za njim je dr. Waldner blatil Čehe in Jugoslavo in se zavzemal za večno zvezo z Nemčijo.

Silno ostro je nato govoril dr. Verstovšek. Očital je vladi preganjanja Jugoslavlancev, da je parlament obsodila k nedelavnosti in da zoper slabo prehrano ničesar ni storila. Vlada je kriva tudi na škodljivih govoricah, ki prihajajo iz nemško-nacionalne kuhinje. Nato je govoril kršč. soc. dr. Jerzabek in soc. dem. dr. Ellenbogen, ki je kritiziral mirovno politiko vlade, ker ni mirovnih pogodb iz Bresta-Litovskega in Bukaresta predložila državnemu zboru. Nasproti Waldnerju je povdarjal, da mora biti Avstrija zgrajena le na svobodi narodov in mora torej postati le zvezna država prostih in enakih narodov. Češki poslanci so nato vložili predlog, da se zoper Seidlerja in bivšega notranjega ministra grofa Toggenburga vložijo ministrska obtožba.

Večina je proti Seidlerju. Za proračun bodo glasovali: 93 nemško-nacionalnih poslancev, 67 krščanskih socialcev, 7 nemških svobodomislecev, 3 vsenemci in 3 divjaki, nadalje 28 Ukrajincev, 5 Romunov in 4 Italijani. 9 Italijanov se bo glasovanja zdržalo, 4 pa bodo glasovali proti. Vlada ima torej zase 210 poslancev, med temi 3 žide. Proti bo glasovalo 247 poslancev, med temi tudi Poljaki, ki zahtevajo odstop sedanje vlade: 95 Čehov, 32 Jugoslavlancev, 4 Lahi, 77 Poljakov in 39 nemških socialnih demokratov.

Seidler bo morda odstopil, še predno pride do glasovanja. Sedanji položaj bo popravil Seidlerjevo modrost, „da se v Avstriji ne more vladati brez Nemcev in proti njim“ v toliko, da se ravnotako ne da in ne sme vladati brez Slovanov in proti Slovanom!

Zoper Lampetovo hujskarijo.

Dne 10. t. m. sta bila prelat Kalan, načelnik S. L. S. na Kranjskem, in načelnik Jugoslov. dem. stranke dr. Ivan Tavčar pri deželnem predsedniku grofu Attemsju; najodločneje sta ugovarjala, da je dr. Lampe očrnil deželo z neresnično trditvijo, da je po Trumbiču okužena. Slov. ljudstvo nikdar s Trumbičem ni imelo nobene zveze. Izjavila sta udanost do cesarske dvojice in da je posebno grda laž, kakor da bi se tudi po Kranjskem širile kake nesramne govorice proti njej, ki je vzor vladarice. Vsi občutimo, da je za nas žaljivo, če nas hoče kdo komandirati k patriotski ljubezni in udanosti do cesarja. Majniška deklaracija se opira na avstrijski temelj. Kot zastopnika ogromne večine prebivalstva sta opozorila na razmere v deželnem odboru. Vlada naj napravi red, zlasti naj skrbi za to, da bodo občine v popolni svobodi uživale vse dobrote svoje avtonomije. Končno sta protestirala, da smo Slovenci brez pravic, ki nam jih zajamčuje ustava. Preganjanja naj se enkrat prenehajo. Nemci imajo shod za shodom, vse naperjene proti Slovincem, Slovincem so pa zabranjeni. Grof Attems je vzela izjavo na znanje, glede shodov pa je dejal, da razburjajo (!?)

Vojska.

Cesar je feldmaršala barona pl. Hötendorfa na njegovo ponovno prošnjo odpustil z laskavim lastnoročnim pismom, v katerem se feldmaršalu

zahvaljuje za njegove velike zasluge za napredek v armadi in za njegovo izbornu delovanje kot načelnik generalnega štaba. Hkrati ga je imenoval za polkovnika vseh telesnih straž in ga povzdignil v dedni grofovski stan. Za poveljnika armadnih skupin je imenoval go. nadvojvodo Jožefa.

Italijani napadajo na Tirolskem in pri Monte Pertica ter Monte Solarolo. Štiri njihove naskoke so naši odbili. Izgube sovražnikove so velike.

Na Francoskem se vršijo manjši boji. V Albaniji se sovražnik bliža našim novim postojankam.

Državni svet na otoku Haiti je sklenil, da napove Nemčiji vojsko.

Na Ruskem so boljševiki premagali socialne revolucionarce. Delavstvo v Petrogradu pa postaja z boljševiki nezadovoljno. V Sibiriji so boljševiki potisnili nazaj Čeho-Slovake; toda Sibirija, kamor je dospel Kerenski, zbira armado. Angleži so zasedli Murmansko obrežje na Finskem in, kakor vse kaže, se pripravljajo, da strmoglavijo boljševiško vlado.

V Bolgariji je v notranji politiki nastal prevrat. Novi ministrski predsednik Malinov je bil pred vojno pristaš ruske politike. General Savov je vojni minister in hud nasprotnik Turčije.

Našim p. n. naročnikom!

Vljudno naznanimo, da so pred kratkim cene za papir, za tiskarnične potrebščine in električno moč zopet ogromno poskočile in bi bili vsled tega morali naročnino zopet primerno zvišati.

Ker pa trpi tiskarna tudi na pomanjkanju črkostavcev in dopolnila v sedanjem hudem času ni dobili, smo prisiljeni list skrčiti zopet na štiri strani ter ostane naročnina do nadalje 6 K na leto.

Prosimo vse cenjene naročnike, da vzamejo to izjavo na znanje ter nam vsled tega ne zamerijo.

Z vsem spoštovanjem

Upravništvo »Mira«.

Dnevne vesti.

Duhovniške vesti. Prestavljeni so č. g. g. Jož. Verhnjak, kaplan v Pliberku, za provizorja v Domačale; Fr. Kovač, kaplan v Spod. Dravogradu, za provizorja v Ukve; Martin Kuchler, kaplan v Črni, v Pliberk. Nameščena sta novomašnika Al. Kuhar za kaplana v Črni in Jurij Orel za kaplana v Spod. Dravogradu.

Španska influenza ali hripa se po Koroškem močno širi. Bolezen se nanagroma loti človeka in se kaže v tem, da človek hudo kašlja, je zahrpan vsled hudega nahoda in vse telo oslabi. Vročica ni pri vsakem enaka, naraste pa lahko do 40 stopinj. Včasih začne tudi glava boleti, vročica se izgubi v dveh do štirih dneh. Hujših nasledkov dosedaj ni bilo opaziti. Zdravniki priporočajo obolenim, da se takoj podajo v postelj. Bolezen je zelo nalezljiva.

Poslanca Wolfa sin v angleški armadi. „Neues Wiener Journal“ poroča, da je sin vse-nemškega poslanca Wolfa, znanega kričača, vstopil v angleško armado in se bojuje zoper osrednje države. Ko bi se to zgodilo na slovenski strani, bi nemški listi vsak teden bobnali v svet o slovenskih veleizdajalcih, sedaj pa jim je ta beseda zastala!

Morilec Engelbert Kollmann je pred celovskim dež. sodiščem v preiskavi pripoznal, da je s sekuro ubil vojaka Aichholzerja in mu odvzel 500—600 K. Igrala sta do jutra in ga je Aichholzer obral. Kollmann je zahteval, da mu nekaj vrne, ker je čisto suh. Aichholzer, pravi Kollmann, mu je rekel, da bi tudi v nasprotnem slučaju Kollmann ničesar ne dal. Ker je Kollmann segel po denarju, ki ga je Aichholzer štel, ga je ta klofutnil, Kollmann pa ga je sunil, da je padel čez posteljo; nato je vzel sekuro, ki je slonela pri vratih in ga je udaril z njesi po glavi. Nihče čez dan ni opazil na Kollmannu kake izpremembe. Popoldne je kegljal in do 50 K vse zakegljal, kar je odvzel umorjenemu. Ko je prišla komisija, je bil Kollmann navzoč. Na dvorišču je ležala koščica umorjenega, na katero je Kollmann stopil in jo je hotel v zemljo potlačiti. To je opazila neka ženska in ga vprašala, kaj dela. Nato je Kollmann izginil. Kollmannu ima zakrpano glavo. Nekoč je bil ranjen in potem dve leti ni mogel govoriti. Morda ni popolnoma normalen.

Tri demonstracije. Piše se nam: L. 1914 vršile so se ob izbruhu vojske v vseh mestih demonstracije v prilog vojski, s protislovenskimi

vzkliki in z uprav divjim preganjanjem Slovencev oziroma Slovanov; bile so to krvoločne demonstracije. L. 1916 opravljale so se po božnosti in sklepale obljube v prilog zmage in miru — to so bile verske „demonstracije“. L. 1918 pa donijo mili, proseči akordi na naša ušesa, da bi zrahljali naša srca; to so krušne demonstracije. Napuh je bil prisiljen, da se poniža in stopi v cerkev in po tej tudi pred tiste, ki so kruto preganjani in smrtno sovraženi vsepovsod. Če smo mogoče mnogo odpustili, pozabili nismo nič. Naši spomini nas vežejo, in: Oropani spadajo me oropane! Kjer se ljubezen najde, se ljubezen izkazuje.

C. kr. okrajno glavarstvo beljaško zoper ples — v teoriji in praksi. — Okrožnica, katero je nedavno razposlalo c. kr. okr. glavarstvo v Beljaku županstvu in župnim uradom ponovno odločno prepoveduje vsak ples ter opozarja gostilničarje, da se mora imeti za vsako dobrodelno prireditvev posebno dovoljenje od glavarstva, sicer se grozi z začasnimi ali pa trajnim odtegnjenjem gostilniške obrti. — Tako v teoriji ali na papirju! — Pa uradi že sami skrbe, da se njihove papirne grožnje ne smejo smatrati resnim; zato je praksa tudi čisto drugačna. Kako bi bilo sicer mogoče, da isto c. kr. okr. glavarstvo daje dovoljenje za vrtno koncerte, ki se pa seveda vrše samo in edino le na plesiščih. Tako je bil v Sovčah dne 23. jun. 1918 takoimenovani „vrtni koncert“, ki se je vršil celo popoldne in celo noč z najsičajnejšim očitnim plesom na plesišču. — Enak „vrtni koncert“ se je vršil 7. julija 1918 v Pečah. Pa vrt ni videl ne ene mize in ne enega trobentača — vse se je lepo zbralo — rekel bi: „vzelo nazaj“ — na plesišče in zopet hrupen ples pri belem dnevu, skoraj pred nosom c. kr. žandarmerije, in to ob času krvavih bojev na italijanski fronti! Delali bi c. kr. dvornemu svetniku pri c. kr. okr. glavarstvu v Beljaku krivico, če bi sodili, da mu ni znano, kako se vrše ti različni „vrtni koncerti“. — Denar od teh „koncertov“ se baje stekaza koroške invalide, toda da se dela s takimi koncerti na stotine novih moralnih invalidov, tega se gospoda, ki daje dovoljenje za ples pod imenom vrtnih koncertov, noče zavedati. Nekaj nerazsodnih veseljakov in neugnanih deklet sicer pri takšnih „koncertih“ za par ur pozabi na vso žalostno resnico — a ljudstvo se pa le zgraža ne samo nad plesalci, ampak tudi nad tistimi, ki pleše dovoljujejo.

Ziljska mladina in ples! Če ziljska mladina rada in veliko pleše, je to njena reč, katere ji v času pomanjkanja usnjatih podplatov gotovo nobeden varčen in razsoden človek ne zavida. Toda kar tudi razsodnega človeka zanima, je vprašanje, če se **spodobi** ples v času, ko žaluje domovina za stotisoči svojih najboljših sinov, ki so izkervavili v srditih bojih ob Piavi in na Tirolskem, v času ko vsak dan tirja novih krvavih žrtev na fronti? V tem času se pač občuti ples kot bridek zasmeh, kot izzivanje vseh družin, ki so te dni morale obleči žalno obleko, ali pa dan za dnem v strahu in upu trepečejo za svojce na bojni črti. — Kdor zdaj pleše, nima srca za žalujoče in trpeče. Radi privoščimo mladini pošteno veselje, potrebno razvedrilo ter kratek čas. Odklanjamo pa odločno v tem času vsak ples in naj se že vrši ob „žegnu“ ali pa tudi brez „žegna“ — naj se prireja od kogarkoli, pod katerim koli imenom in iz katerega koli namena. — O teh plesih, ki se vrše ob času „žegnov“ — kakor v predpustu, ter trajajo pozno v noč, do ranega jutra, velja kar piše hudomušni pesnik: „Na sejm se stavijo lepó — Rejene junice! — Na ples prihajajo takó — Na prodaj, na sejm krasotice!“ Razveseljevanje po nizkih in tesnih plesiščih, polnih tobakovega dima, popitega in razlitega alkohola, polnih razposajenih in nedostojnih pogovorov ni nikdar primeren kraj veselja. Slomšek poje: „Al' prav'ga veselja na rajanju ni. — Pijance, plesalce veselje beži!“ To je bila naša sodba o plesu že pred vojsko! Sedaj pa še pristavimo: da ples, kakor je sedaj pri nas v modi, ni nikdar bil in ni slovensko razveseljevanje. Blaž Potočnik pové, kaj je veselje za veselega Slovenca:

„Slovenec je rad vesel,
kaj da bi ne pel
njemu pesni iz srca teko.“ —

Poštena, lepo zapeta pesem, pošten pomenek pod lipo ali na trati, čitanje poštno poučne ali zabavne knjige — obisk izobraževalnih sestankov, sprehod po polju, po katerem se valovi žito, obisk ljubega prijatelja itd., to je pošteno slovensko veselje za mladino, ki nič ne stane, in ne zapušča nobenega glavobola in nobenega kesa. — Mladina Ziljska, ne pozabi da še teče človeška kri, ne izzivaj trpečih in žalujočih s hrupnimi plesi, ne pozabi, da današnji ples ni slovensko veselje — in ravnaj se po tem!

Naročajte vojakom dobrih listov! Nihče izmed onih, ki niso sami poizkusili ali videli, ne more verjeti, kako močno vpliva na vojaka čitanje listov in knjig. Tudi na tiste, ki niso veliki prijatelji čitanja. Saj vojak, ki je na bolnišnico ali na strelski jarek takorekoč priklenjen, seže večkrat nehote po knjigi ali časopisu. V katerem duhu da je knjiga ali list spisan, za to se vojak ne briga mnogo. Kajti dolgčas mu je in ne ve, s čim bi si dolgčas preganjal. Četudi morda ni bil prej velik prijatelj čitanja, vendar mogoče najde nekaj v listu, kar ga zanima. Drugokrat ga že nekoliko mika pogledati v časopis. In tako gre dalje, po malem se čitanju privadi in čita vsak dan. Ta list, katerega je dobil vojak v roke, je bil mogoče slab protiverski list, katerih je pač povsod dosti. Kak dober katoliški list le malokje najdeš. Po malem se vojak tega protiverskega duha, ki preveva list, navzame. In posledica tega je, da vojak od dne do dne izgublja vero ter jo po malem popolnoma izgubi. Če pa dobi vojak v roke kak dober katoliški list, najde zmiraj v njem kaj podučljivega in marsikako navodilo, kako se ogniti neštevilnim zanjkam, ki se stavijo vojaku. Vse to vem iz lastne izkušnje. Naročil sem si „Mir“. Koliko tovarišev je prišlo, ki so ga z menoj vred z veseljem čitali. Prej, ko nisem imel „Mira“, so čitali pohujšljive knjige, katerih je tudi povsod dosti. Čez tri tedne mi pravi eden mojih tovarišev: Sedaj šele vidim, kako potrebno je, če vojak kaj podučljivega čita. Da bi pa prej komu prišlo na um, da bi si kak list naročil, tega ne. Za to, dragi doma ostali, naročajte svojem vojakom dobrih časopisov ali jih jim pošljite, kadar jih prečitete, če hočete, da ne bodo prinesli s seboj neko nevarno bolezen, namreč kugo brezverstva. Ker vojaka se kaj z lahka prime ta bolezen, ker le malokedaj ima priložnost iti v cerkev in tam slišati kako pridigo. Dober časopis je vojaku zvest prijatelj, ki ga povsod spremlja ter ga obvaruje marsikaterega padca. Tudi meni je „Mir“ zvest sprevallec.

Slovenski vojak.

Od Zile. (Gori, gori!) Neki gospod župnik je stopil na prižnico. Zapazil je pa, da mnogo njegovih vernikov v kloph dremlje. Da jim spalne prežene, poslužil se je prav priprostega, a trenutno učinkujočega sredstva. Začel je namreč na prižnici glasno klicati: „Gori, gori!“ — „Kje, kje?“ oglasili so se vsi dremajoči kristjani; narkar je gospod župnik mirno pristavil: „V peklu, za vse tiste, ki med pridigo spijo.“ — Ta pripovedka mi je prišla na misel, ko sem slučajno dobil v roke „Kärntner Tagblatt“ od dne 7. t. m. in čital članek — Hermagor (Einquartirung). „Gori, gori!“ — „Kje pa?“ V Zilski dolini! Zakaj? Ker menda pride kader pešpolka št. 35, kateri polk obstoji iz dveh tretjin Čehov iz Plzna v Zilsko dolino. Moj Bog in gosp. dr. Waldner! Rešita domovino! Ljudstvo je zelo „razburjeno“ — ker pridejo Čehi. In med temi vidi poročevalec „K. T.“ tudi z idejami boljševikov nabasane Čehi! Aj ti proklemani Čehi! Nemci se jih bojijo, Mažari se pred njimi tresejo, Seidler je pred srčnim kapom vsled Čehov; Dunaj se giblje in ropoče zaradi Čehov; boljševiki kličejo Nemčijo na pomoč proti Čehom; doma na Češkem pa sploh ne pomaga nobeno vladno mazilo nič proti Čehom; navadno ima ravno nasproten učinek! In taki elementi naj bi prišli v Šmohor in zgornjo Zilsko dolino? Vse občine, kakor pravi poročevalec „K. T.“, so se obrnile do svojega poslanca z nujno prošnjo, da naj se nastani ali nastavi v tej dolini le kak nemški polk iz planinskih dežel. Aha! Koliko planinskih dežel pa je pristno nemških? Solnogradska, potem je: Amen in gotovo ne traja več dolgo, da bo sprejeta v nemške litanije tudi prošnja: „Čehov in Jugoslovanov, reši nas o Gospod!“ — Torej: Na luno ž njimi! Poročevalec „K. T.“ pa naj si nič ne greni svojega življenja zaradi Čehov. Čuje se namreč, da je knez Porcijeva posestva med dravsko in ziljsko dolino kupil neki — Čeh. Priporočal pa bi, da naj pogleda in pretrese enkrat državni proračun; spoznal in prepričal se bo — ako ni zarukana stvar — kaj bi bil on in država — brez Čehov. Da Čehi nočejo biti podnožje Nemcev in Mažarov — to imajo prav in v tem tiči vzrok vse jeze do njih. Mi pa pravimo: Bog daj med nas prave Čehi, kakršni so na Češkem!

Šmihel nad Pliberkom. (Tatvine.) Vedno se dogajajo po tukajšnji okolici razne tatvine, ki razburjajo ubogega kmeta. Prej mu oblast odvzame vse žito, kar ga ima čez lastno potrebo in potem pa še ostalo „revkirirajo“ tatovi. Tako so pri posestniku pd. Podlanfu v Dolinčičah pokradli precejšno množino moke za „štruklje“, 4 pare čevljev in nekaj platna. Pri posestniku pd. Jopu na Bistrici so tudi poskušali, pa so jih preje zapazili ter odgnali. Pri nekem drugem posestniku, tudi na Bistrici, so pokradli vso ajdo ter meso.

Iz pliberške okolice. (Žalosten pojav.) Pred enim tednom sem se po opravi mudil v Pliberku; predno jo potem krenem nazaj domov, stopim v gostilno pri P. . . . Pri eni mizi sta sedela dva kmečka fanta, moja znanca, kakor je bilo videti v živahnem razgovoru. Prisedem ter ju pozdravim; odzdravila sta mi z „guten Morgen“. Dasi mi to ni bilo posebno po godu, vendar sem se tolažil, da je to pač le šala. Pa kako se začudim, ko sta svoj pogovor nadaljevala nemško in eden je celo pripomnil (bil je ravno na dopustu): „Pri vojaki sem bil med samimi Nemci in zdaj se mi s slovenščino že težko godi.“ Sam nisem vedel, ali bi se temu smejal ali kaj. Torej jezik, ki ga je govoril 20 let, je sedaj v 12 mesecih pozabil. Ali ni to smešno in obenem žalostno? Pri katerem drugem narodu bi se moglo to zgoditi? Jurček Š. . . .

Št. Rupert pri Velikovu. (Zahvala.) Povodom poroke vrliga rodoljuba g. Matije Prajnika, tovarnarja v Sinčivasi, in gospodične Frančiške Kuchling pd. Domnikove na Dobravi, sestre č. g. provizorja Jan. Kuchlinga v Gorjah, dne 1. t. m., se je v Bruckerjevi gostilni v Dobrlivasi nabralo 30 kron za našo „Narodno šolo“. Voščec novoporočencema najboljšega božjega blagoslova se njima in vsem drugim darovalcem za poslani rodoljubni dar prisrčno zahvaljuje

šolsko vodstvo „Narodne šole“.

Šmarjeta pri Telenbergu. (Pogorela) je zadnji petek popoldne pd. Lojzova kajža v Hrenovčah. Ogenj je nastal na neznan način, ko domačih ni bilo doma. Dobro, da ni bilo vetra, ker bi bila sicer vsa vas v največji nevarnosti. — Umrli je 31. dec. 1917 na kolodvoru v Amstettnu mlad vojak, Franc Pušl pd. Ožganov v Zgornjih Trušnjah, priden mladenič. Bil je ranjen in so ga prepeljali iz bolnišnice na Tirolskem. Dolgo je poizvedovala mati po njem in šele zdaj zvedela žalostno resnico. Bog mu daj večni mir! Iz zadnje ofenzive tudi še od nekaterih nimamo poročil.

Prevalje. (Birna.) V nedeljo, 7. julija smo imeli birmovanje, že drugič v vojnem času. Prihod prevzvišenega knezoškofa je pri prvem slavoloku pričakovalo lepo število vernikov. Pozdravili so prevzvišenega nadpastirja č. g. župnik v imenu župnije, g. župan v imenu občine, zastopnik III. reda, prednica Marijine družbe, ena učenka v imenu slovenskih otrok in birmancev, druga v imenu nemških šolarjev in in deklica Marijinega vrtca. V znamenje udanosti in ljubezni so jim podale zadnje štiri lepe šopke. Milostljivi knezoškof so se vsem pozdraviteljem prijazno zahvalili. Množica je nato spremljala svojega nadpastirja v cerkev, kjer ji je podelil apostolski blagoslov. Cerkev je bila krasno ozaljšana. Dekleta so jo bogato in okusno prepletle z različno spletenimi vencami. O lepšanju cerkve so se knezoškof zelo pohvalno izrekli in se posebno zahvalili dekletom za njih požrtvovalno delo. Bil je pa tudi res krasen pogled v ozaljšano, od svita številnih električnih luči razsvetljeno, lepo Marijino svetišče. V nedeljo so milostljivi knezoškof delili, po slovesni pridigi č. gosp. J. Mošica, zakrament sv. birmo. Vseh birmancev je bilo 565. Obilno so bile zastopane sosedne župnije. Prišli so pa birmanci iz 26 župnij Koroške in Štajerske. Naravnost velika je bila udeležba vernikov, da je mogel v veliko cerkev le majhen del udeležencev. Popoldne so se milostljivi knezoškof zopet odpeljali.

Ukve. Mi nismo izgubili ob izbruhu laške vojske samo našega mnogozaslužnega g. župnika Jožeta Kukačka in ustanovitelja naše Marijine družbe, ampak izgubili smo tudi zgledno članico naše družbe, blago gospodično Rezinko Limpovh, ki je bila zelo prijazna z nami in nam bila v lep vzgled. Veselile smo se že časa, ko pride priljubljena zopet v našo sredo, da bi zopet skupno pele v božjo in Marijino čast, pa prišlo je drugače; svet se suče in mi z njim, pač pod Marijinim varstvom. Imele smo čez dolgo časa že tako zaželjeni shod 30. junija. Zelo smo te pogrešale in jako nam je bilo žal, da te ni bilo med nami, pa ko bomo zopet imele shod, vabimo vse skupaj. Na svidenje! Zelo ganljiv govor so imeli preč. g. frančiškan iz Žabnic, ki oskrbujejo sedaj našo župnijo, prav milo nam je bilo, ker smo bile zopet skupaj zbrane v naši cerkvi čez dolga tri leta. L. Sch., članica Mar. družbe.

O pravem čudu praktičnosti in koristi se čitatelji danes lahko uverijo v inseratnem delu našega lista. Patentirani „Victoria“ varnostni ključ je dandanes, ko so tatvine in vlomi na dnevnem redu, vsakemu dobrodošel, ker izključuje vsak vlom potem ponarejenega ključa ali vetriha.

Naše žrtve.

Rebrea. Priporočamo blagohotnemu spominu pri sv. mašah v Dijaškem domu sledeče može in mladeniče iz naše župnije, ki so kot hrabri junaki za domovino padli, v bolnišnici vsled napora

umrli ali pa se pogrešajo. Padli ali umrli so: Luka Jerin († 1915) in brat Jurij Jerin († 1916), Jožef Tonic († 1916), Anton Tičar († 1916), Peter Kunet († 1915), Janez Marček († 1915), Jožef Košutnik († 1916), Gregor Loger († 1914), Ernest Schober († 1918), Urh Koželj († 1918), Jožef Kaiser († 1916), Vincenc Otto († 1918), Anton Gregorič († 1918) in isti dan brat Lovrenc Gregorič († 1918), Jožef Vihar († 1916), Marko Ravc († 1916), Franc Grobelnik, († 1914) in Andrej Schneider († 1914). Pogrešajo se: Boštjan Fischer (1916), Matevž Hobel, Anton Delavc in Matevž Rožar.

Naši vojaki.

Ne dajte se premotiti!

Kakor bo gotovo „Mirovim“ bralcem že znano, so začeli naši nasprotniki po slovenskem Koroškem uporabljati neko novo bojno sredstvo proti nam Slovincem. Širiti so začeli letake — Linhartov testament — v katerih nas Jugoslovane psujejo z veleizdajalci. Ker pa mi koroški Slovinci, ki smo ravno tako kakor drugi narodi krvaveli in umiramo za Avstrijo, tega nikakor ne moremo mirno poslušati, hočemo našim nasprotnikom na nekaj točk, ki se nanašajo tudi na nas vojake, odgovoriti.

Enkrat za vselej naj jim bo povedano, da se mi koroški Slovinci z veleizdajalci nikakor ne pustimo oštevati. Kajti nam se zdi, da smo pretili dovolj krvi in dovolj naših tovarišev je ob naši strani za Avstrijo umiralo. In če mi sedaj za vse to zahtevamo svoje pravice, smo morda veleizdajalci?

Nadalje se čita na namenjenem letaku: Zakaj da je ravno sredi vojske prišla jugoslovanska izjava? Morda zato, ker smo mi vojaki na frontah in se med zaostalimi ženskami in otroki vsaka agitacija uspešneje širi, kakor med odraslimi moškimi? Povedano naj jim bo, da če bi bili mi doma, bi se k večjemu jugoslovanska misel le bolj uspešneje širila, ker naše žene in dekleta so storile le to, kar so tudi naše srčne želje. Izjavile so se namreč, da tudi mi hočemo prosto dihati, ter biti na naši zemlji svoji gospodarji.

Tudi ni resnica, kakor se piše nadalje v tem letaku, da mi nismo zadovoljni z Avstrijo, ampak da hočemo pod Srbijo. Je res, da nismo bili zadovoljni, pa ne z Avstrijo, ampak z avstrijskimi vladami smo bili nezadovoljni, ker smo bili povsod zatirani, ker nismo imeli svojih pravic in jih tudi še sedaj nimamo. Večkrat smo zahtevali, naj se nam dajo enake pravice kakor drugim narodom. Pa vaša ušesa so bila gluha. A sedaj je naše potrežljivosti konec! Pravite sicer, da hočete z nami v miru živeti, pa to Vašo miroljubnost že dobro poznamo. Proč hočemo od Vas! Svojo državo hočemo pod žezlom Habsburžanov, kjer bomo sami svoji gospodarji! Zato smo krvaveli, zato so naši tovariši umirali in še umirajo.

Zatorej predragi doma ostali! Ne dajte se zapeljati od sovražnikov naše svobode, ampak zavrnite vsak tak letak ali pa ga uničite!

Brez strahu delujte za osvoboditev našega zatiranega naroda v trdnem prepričanju, da stojimo mi trdno za Vami.

Srčne pozdrave Vam pošiljajo slovenski fantje 8. lov. bataljona.

Književnost in umetnost.

Starim sotrudnikom „Zore“. Uredništvo se obrača do vseh starih sotrudnikov in vseh onih, ki mislijo sodelovati s svetom in dejanjem pri glasilu našega katoliškega dijaštva, naj pripravijo svoje rokopise z aktualno vsebino do srede avgusta. Leposlovna priloga bo odprta samo prijateljem srednješolcem, zato naj tudi oni poiščejo med svojimi rokopisi najboljše. Tovariši, list bo tak, kakršnega si boste sami napisali! Dolžnost in čast naših vrst in življenske zahteve našega pokreta nas nujno in neizbežno silita, da posvetimo listu spet vso svojo skrb in ljubezen! Naslov uredništva se sporoči pravočasno. S starim pozdravom: „Bog in narod!“ Uredništvo.

Listnica uredništva.

A. K. Straža izhaja v Mariboru in stane 12 K na leto. — **B. A.** Še ne. Pošljite kar nam! — **V. F.** Hvala za lepe razglednice! — **L. H.** Dopis o plesu velja seveda tudi za Vaš kraj! — **Gg. dopisnikom:** Kakor čitate v današnji številki, je tiskarna ob največji nevolji uredništva bila prisiljena, da tiska naše glasilo zopet na 4 straneh, da more dotiskati družbene knjige. Uredništvo je proti tem razmeram brez moči; zato prosimo gg. dopisnike, da se na skrčeni prostor v listu ozirajo in pridno pošiljajo kratke dopise. Vse nebitveno bo morale uredništvo črtati, da list ne bo preveč enoličen. Za številna osebna pisma iskrena zahvala!

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjahu.

Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Vosek

neobdelan in v kepah, kakor tudi **voščene odpadke** kupuje vsako množino trgovina sveč **Fr. Siebert**, Celovec, Stauderhaus.

Smrekove plohe in stavbni les

kakor **smrekove skorje, rezan les in les za jame** v vsaki poljubni množini od enega vagona naprej, kakor tudi **posestva z lesom** za sekanje itd. kupuje po najvišjih cenah in najugodnejših pogojih

Karl Schuschnig, Celovec,
Glangasse 2.

Globoko potrta naznanjata podpisana vsem sorodnikom, prijateljem in znancom, da je iskreno ljubljena, nepozabna mati, oziroma tašča, gospa

Marija Voglmayr

hišna posestnica na Dunaju

v sredo, dne 10. julija 1918, ob 7. uri zvečer, v starosti 77 let, mirno v Gospodu zaspala.

Zemljski ostanki predrage rajnice se z Badna pri Dunaju prepeljejo v Gradec in se v pondeljek, 15. julija 1918, ob 4. uri popoldne, v mrtvaški kapelici na pokopališču sv. Petra slovesno blagoslovijo in nato položijo v družinsko grobnico k večnemu počitku.

Sv. maša zadušnica se daruje v torek, 16. julija 1918, v stolni cerkvi v Gradcu.

Baden pri Dunaju, ozir. Št. Jakob v Rožu, 11. julija 1918.

Dr. Karl Pečnik

prakt. zdravnik
zet.

Mary Pečnik roj. **Voglmayr**

hči.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavica: K 10.000.000.

Rezervni zaklad: K 1.500.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.

Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

Srečke na obroke, promese k vsem žrebanjem.

Kupi se posestvo

15 do 20 oralov sveta. Prodajalec lahko vzame posestvo 3 do 4 leta v najem.

Ponudbe na upravnishvo lista „Mir“ št. 28. Znamka za odgovor.

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi **oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.**

Miši — podgane — stenice — ščurki.

Izdelovanje in razpošiljatev preizkušene radikalno učinkovitega uničevalnega sredstva, za katero dohajajo vsak dan zahvalna pisma. **Za podgane in miši K 5.—; za ščurke K 4.50; tinktura za stenice 2 K; uničevalno moljev K 2.—; prašek proti mršesom K 1.50 in K 3.—; sem spadajoči razpraševalec K 1.20; tinktura proti ušem pri ljudeh K 1.50; mazilo za uši pri živini K 2.—; prašek za uši v obleki in perilu 2 K; tinkt. za bolhe pri pseh K 1.50; tinkt. proti mršesu na sadnju in zelenjadi (unič. rastlin) 3 K.** Pošilja po povzetju **Zavod za pokončevanje mršesa M. Jünker, Zagreb 16, Petrinjska ulica 3.**

Ključavnica v ključavnici!

„Victoria“ zakonito zavarovana.

Varnostna zatvorba! Svetovni patent! Senzacionalna iznajdba! Izključi vsako otvoritev potom ponarejenega ključa!

Se zamore pri vsaki durni ključavnici takoj uporabiti! Navodilo k vsakemu ključu zastoj. Kljub neprecenljivih prednostij izredno ceno!

Cena komadu:

Za vrata (z 2 ključema)	K 8.—
s poštino	" 9.—
Za vrata (z 2 ključema) ponikljano	" 9.—
s poštino	" 10.—
Za omare, pisalne mize itd.	" 8.—
s poštino	" 9.—

Glejte na znamko in zavrnite ponarejanja! **Zastopniki se iščejo!**

„Victoria“, tvornica varnostnih ključavnic in zatvorb. **Glavno zastopstvo:**

„Victoria“, Zagreb št. 27, Trenkova ulica 12 (Hrvatsko). — Telefon 20—26.

Prodaja se v Zagrebu: Bazar König, Ilica 20, in M. Drucker, Ilica 39, ter v vseh večjih trgovinah z železino.

Pošiljajte „Mir“ vojakom na bojišče!

Brez karte za milo

se dobiva dosedaj še po ničem drugim prekošeno brezmaščobno **FANIA** v trdih kosih **pralno sredstvo** za **umivanje in kopanje**. Se rabi brez vsake škode. Nikaka glina! Izvrstno blago za preprodajalce. Karton s 36 kosi lepo opremljeno K 80.— pri **M. Jünker, Zagreb št. 16, Petrinjska 3/III (Hrvatsko).**

100.000

hvalni odjemalci potrjujejo, da **korreninski pokončevalec „Riabsam“** v treh dneh brez bolečin odstranjuje **kurje oči, bradavice, trdo kožo**. Uspeh zajamčen. Cena 3 K, 3 lončki 7 K, 6 lončkov 11 K. **Zobobol** odpravlja „Fides“, če trdovraten revmatizem povzroča zobobol, kadar so vsa sredstva odrekla in če so zobje votli. Če ni uspeha, denar nazaj. Cena 3 K, 3 škatljice 7 K, 6 škatljic 11 K. Nič več zobne kamence nasede, nič več slabega duha iz ust! **Snežno-bele zobe** dobite po zobnem fluidu „Xiris“. Takojšnji učinek! Cena 3 K, 3 steklenice 7 K.

Podgane, miši

se popolnoma iztrebijo s podgansko smrtjo. Če ne pomaga, denar nazaj. 100 zahvalnih pisem. Cena 4 K, 3 škatljice 9 K. Stenice, uši, bolhe, ščurke uničuje z zalogo vred korenito „Thiora“. Cena 3 K, 3 kartoni 7 K, prašek zoper uši zraven 2 K.

KEMENY, Košice (Kassa), poštni oddelek 1210/60, Ogrsko.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las, ki rdeče, svetle in sive lase in brade za trajno temno porbarva. 1 steklenica s poštino vred K 3.25.

Rydyol je rožnata voda, ki pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštino vred K 2.45. — Povzete 45 h več. — Naslov za naročila:

Jan. Grollich, drožerija pri angelu, Brno 638, Morava.

Nov kažipot za

bolnike!

Spisal sem spis, da bi ž njim pokazal milijonom trpečih edino možni pot ozdravljenja. Ta kažipot ne stane niti vinarja in se določje vsakemu, ki se čuti bolnega, bolehavega, slabega in obupanega, zastoj. Moj spis je rezultat mojega 50 letnega premišljevanja in učenja, vsebuje mnogo bogatih, praktičnih izkušenj in mnogo dokazov imenitnih znanstvenikov.

Kdor se hoče rešiti,

ta se naj ravna po mojem nauku, ki je že mnogo tisočim pomagal. Bodisi da je nastala bolezen vsled skrbi, žalosti, prenapora, bodisi da je bila bolezen povzročena vsled

lahkomiselnosti in nezmernosti,

vsem stiskanem, slabo delavnim ljudem in takim s slabo voljo pokažem znanstveno in **naravno pot**, da se iznebe živčne bolezni, brezspalnosti, nevolje za delo, telesne in duševne slabosti, trganja v udih, bolečin v glavi, motenj pri prebavi in v želodcu ter drugih bolezni. — Pišite še danes karto in zahtevajte gratis in franko

moj kažipot!

Naslovite karto na:

E. Pasternack, Berlin, N. O., Michaelkirchplatz 13, odd. 477.

Do K 5000.— brez zdravniške preiskave.

C. kr. avstr. sklad za vojaške vdove in sirote

zavarovalni oddelek za **Koroško**
Celovec, Paulitschgasse št. 15.

Vojno zavarovanje tudi za vojake na bojišču brezplačno.

Vojnoposojilno zavarovanje

z enkratnim vnaprej-vplačanjem vseh premij.

Za 1000 K 8. drž. posojila se mora kot enkratno vplačilo vseh premij vnaprej vplačati:

za zavarovalno dobo:		
10 let K 635.—	14 let K 555.—	18 let K 500.—
12 let " 600.—	15 let " 535.—	20 let " 475.—
	16 let " 520.—	

Po tem času dobi podpisovalec K 1000.— vojnega posojila. Če umrje prej, se zaostalim izplača **K 1000.— vojnega posojila** in razen tega v gotovini neporabljene premije, torej pri 15 letnem zavarovanju na pr.

razen K 1000.— državnega posojila v gotovini
v 1. letu K 505.76 v 3. letu K 452.— v 5. letu K 393.—

Važno!

Enkratna premija se pri zavarovanjih do K 5000.— plača lahko z **vojnoposojilnimi kosi VIII.** in vseh **prejšnjih emisij** po kurzni izdaji. Vsak posestnik vojnega posojila more torej **brez gotovine in brez kurzne izgube svojo vojnoposojilno posest podvojiti** in zagotovi vrhtega za slučaj smrti **svoji družini precejšnjo svoto v gotovini**. Zavarovanje se sklone na podlagi dogovorov s c. kr. avstrijskim skladom za vojaške vdove in sirote po c. kr. priv. zavarovalni družbi za življenje „Avstrijski Feniks“ na Dunaju.

Pojasnila daje in zavarovanja sprejema tudi še sedaj zavarovalni oddelek za **Koroško**

Najcenejša premija.

C. kr. avstr. sklada za vojaške vdove in sirote
Celovec, Paulitschgasse št. 15.

Zahtevajte naše prospekte!

Dopisnica zadostuje.

Vse odvišne obresti za zavarovane.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva ulica št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva ulica št. 7.